

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného JUDr. Martinou Tesařovou, advokátkou se sídlem Hořelická 1230/39, Rudná, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, zastoupenému JUDr. Petrem Ritterem, advokátem se sídlem Riegrova 12, Olomouc, na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 9. 1. 2025, č.j. 65 A 67/2024 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“), jímž bylo výrokem I. zastaveno řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného a výrokem II. uloženo žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 476,70 Kč do 30 dnů od právní moci k rukám jeho zástupkyně advokátky JUDr. Martiny Tesařové.

[2] Při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce podal dne 9. 8. 2024 žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, neboť ze strany žalovaného ani jeho nadřízeného úřadu (Ministerstva dopravy) nedošlo v zákonem stanovených lhůtách k vyřízení jeho stížnosti proti „*Oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací a částečné poskytnutí informace*“. Dne 7. 1. 2025 vzal žalobce svoji žalobu zpět s odůvodněním, že žalovaný doručil dne 19. 12. 2024 žalobci rozhodnutí ve věci samé, jímž rozhodl o odložení žádosti. Krajský soud dospěl na základě výše uvedených skutečností k závěru, že jsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s., zároveň

i podmínky pro přiznání nákladů řízení žalobci podle § 60 odst. 3, věta druhá s. ř. s., neboť ke zpětvzetí návrhu došlo v důsledku pozdějšího chování žalovaného.

[3] Kasační stížnost podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítal že Krajský úřad Olomouckého kraje jako povinný subjekt nebyl v řízení před správním soudem pasivně legitimován, neboť nebyl v prodlení a všechno vyřídil ve lhůtě stanovené zákonem. Nečinné bylo Ministerstvo dopravy jako orgán vyřizující podanou stížnost. Pokud se správní soud při posuzování pasivní legitimace opíral o dosavadní rozhodovací soudní praxi, tak ji stěžovatel považuje za špatnou, neboť původcem nečinnosti byl jiný orgán než povinný subjekt.

[4] Tato skutečnost by se dle jeho názoru měla promítnout do rozhodnutí tak, že namísto zastavení řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. měla být žaloba zamítnuta podle § 87 odst. 3 s. ř. s. Pokud došlo ještě před vydáním soudního rozhodnutí ze strany žalobce k jejímu zpětvzetí, bylo nutné při rozhodování o nákladech řízení zohlednit, zda byla žaloba původně podána důvodně či nikoliv, tedy zda by v případě absence zpětvzetí žaloby řízení před správním soudem neskončilo jejím zamítnutím.

[5] Stěžovatel má dále za to, že v případě žalobce se jedná o zneužívání práva na informace, neboť svými žádostmi zahlcuje správní orgán, požadované informace pro něj nemají žádný praktický význam a účelem žádostí je pouze generování nákladů řízení v případě jejich opožděného vyřízení. Takovým postupům by se dle podle stěžovatele nemělo dostávat soudní ochrany.

[6] Krajskému soudu stěžovatel dále vytýká, že jeho skutkový závěr o „*pozdějším chování žalovaného*“ neodpovídá skutečnosti, neboť k odstranění důvodů pro podání žaloby došlo na základě chování nadřízeného orgánu, který rozhodl o stížnosti, nikoliv na základě chování žalovaného. Pro aplikaci § 60 odst. 3, věta poslední, s. ř. s. tak nebyl důvod. Stěžovatel proto navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 4 As 59/2021 - 68 navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřipustnost.

[8] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah napadeného usnesení i obsah kasační stížnosti posuzoval nejprve otázku její přípustnosti. Stěžovatel kvůli tvrzené absenci pasivní (věcné) legitimace nejprve zpochybnil samotný výrok napadeného usnesení o zastavení řízení a uvedl, že žaloba měla být zamítnuta. Není však jasné, zda má skutečně za to, že je možné po zpětvzetí návrhu, tedy při absenci věcné podmínky řízení, věc meritorně projednat, neboť žádnou průvodní argumentaci tuto tezi nedoprovodil. V dalším pak částečně v rozporu s předchozím dovozuje, že měl krajský soud při úvahách o nákladech řízení zohlednit skutečnost, že žalovaný nebyl pasivně (věcně) legitimován a že tudíž, pokud by nebylo včasného zpětvzetí návrhu, by musela být žaloba zamítnuta.

pokračování

To by se pak projevilo i na znění výroku o nákladech řízení. Kromě toho měl podle stěžovatele vzít krajský soud v úvahu i účelovost podané žaloby.

[9] Při posouzení věci vycházel Nejvyšší správní soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 52, č. 4024/2020 Sb. Soud zde dospěl k závěru, že kasační stížnost může podat pouze osoba, které byla rozhodnutím soudu způsobena relevantní újma. K této otázce mimo jiné uvedl: „[R]elevantní újmu však nelze shledat ani v případě, kdy žaloba sice není zamítnuta (pro žalovaného obecně nejpriznivější možný výsledek každého soudního sporu), ale soudní řízení je skončeno jinak, aniž by žalobě bylo, byť jen z malé části, vyhověno. Takovými rozhodnutími jsou v soudním řízení správním typicky usnesení o odmítnutí žaloby nebo o zastavení řízení.“ Dále k tomu rozšířený senát uvedl: „[R]elevantní újmu je totiž v každém případě nutno posuzovat ve vztahu k věci samé. Újma tedy nemůže spočívat např. jen v prodloužení řízení (viz výše), ale ani, jak poukazuje stěžovatel a předkládající senát, v rozhodnutí o nákladech řízení. Takové rozhodnutí je akcesorickým výrokem soudu, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Rozšířený senát sice přisvědčil přípustnosti kasační námitky proti výroku rozhodnutí krajského soudu např. o náhradě nákladů řízení, podané souběžně s alespoň jednou kasační námitkou směřující proti rozhodnutí v meritu věci, přípustnost napadení výroku o nákladech řízení však podmínil přípustností alespoň jedné meritorní námitky.“

[10] Rozšířený senát poté dospěl k závěru, že na kasační stížnost podanou žalovaným formálně proti výroku o zastavení řízení (kdy návrh fakticky směřuje především proti výroku o nákladech řízení) je třeba nahlížet jako na kasační stížnost podanou osobou zjevně k tomu neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] V nyní projednávané věci, jež je svojí podstatou podobná výše uvedenému případu, stěžovatel zřejmě také napadá výrok o zastavení řízení s tím, že žaloba měla být zamítnuta, eventuálně požaduje, aby soud při rozhodování o nákladech řízení přihlédl k okolnostem, jež by byly významné při rozhodování ve věci samé (v otázce rozsahu napadení je samotný obsah kasační stížnosti poněkud nejasný, proto soud řešil z důvodu procesní jistoty obě eventuality). Takováto kasační stížnost je však podle výše citovaného usnesení rozšířeného senátu podaná osobou zjevně k tomu neoprávněnou, eventuálně je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. července 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu